

Nieuwsbrief

Rituelen tijdens de laatste levensfase:

'Aandacht is het nieuwe goud'

Het staat vaker boven een overlijdensadvertentie of in de rouwbrief: Het is goed zo. Het is een citaat dat door nabestaanden wordt gebruikt om de buitenwereld te laten weten dat de overledene vrede had met zijn afscheid van deze wereld. Dat is in aanloop naar het verscheiden echter lang niet altijd het geval.

Aan tafel zitten Alda Janssen en Nicky Manders, beiden verpleegkundige in het hospice, pastoor Anu Antony en zorgvrijwilliger/bestuurslid Geert Beurskens. Onderwerp van gesprek: rituelen tijdens de laatste levensfase.

Eigenlijk komt uit hele gesprek naar voren, dat het scheppen van rust en vrede, van verzoening bij de zieke, van berusting en overgave, van eminent belang is. Cruciale instrumenten om dat te bewerkstelligen zijn vaak de rituelen, die in de laatste levensfase kunnen plaatsvinden.

“Er zijn vele vormen van rituelen die geschikt zijn, maar de keuze ligt uiteraard bij de gast en zijn familie. Rituelen zijn soms heel persoonlijk en zijn lang niet altijd gerelateerd aan een godsdienst,” aldus Geert Beurskens. “Ritueel kan ook zijn samen een goed glas wijn drin-

ken, koffie met vlaai of met een ander familie-ritueel. Muziek draaien van John Denver, ik noem maar wat”.

Spiritualiteit lijkt een sleutelwoord. Om dat woord maar te gebruiken: de mindset.

Van het grootste belang is, zo weten de gesprekspartners, het creëren van verzoening, van overgave door bijvoorbeeld eventuele spanningen weg te nemen. Vaak signaleren verpleegkundigen tijdens het verblijf van de gast mogelijke minder plezierige zaken, waarmee de gast worstelt. “Dat kan zijn in de familiesfeer, dat er onenigheid is bijvoorbeeld. Maar het kan net zo goed, dat de gast op het

Voorwoord

Ik ben zo iemand die met mijn mobiele telefoon, foto's maakt van quotes uit de krant. Mooie zinnen die veel vertellen. Die je raken. Bijvoorbeeld "Alles wat je met geld kunt betalen is goedkoop". Mooie zin. Die bleef hangen.

Er zijn ook verhalen, die door je hoofd zoe-men. Blijven hangen. Komen af en toe weer boven. Zo ook dit verhaal. Het verhaal van de zoon en zijn moeder. Ik heb het verhaal sum-mier gehoord van een van onze zorgvrijwillig-ers. Ik moet toegeven, het verhaal is in mijn hoofd uitgebreider en wellicht nog mooier geworden, maar de essentie van het verhaal is gebleven.

Hij, die zoon, verder ken ik hem niet, heeft maandenlang intensieve mantelzorg gege-ven aan zijn zieke moeder. Elke dag, elke mid-dag en elke avond. Het beheerste zijn leven. Met veel toewijding verzorgde hij zijn door pijn en ziekte afglijdende moeder. Hij maakte kleine porties eten, verschoonde het verband, gaf haar de dagelijkse pillen, waste haar en voerde haar met het kleinste lepeltje.

Tot het niet meer ging. Tot ze teveel pijn kreeg en door morfine teveel verzwakt was. Gelukkig is er plek in ons hospice. In Maria-weide wordt ze door onze verpleegkundigen ook met aandacht verzorgd en door zorgvrij-willigers vertroeteld waar het kan. De koks maken wat ze nog wil en kan eten, al zijn het kleine, heel kleine porties. Een glimlach komt over haar mond als ze in bed wordt ge-legd in vers gestreken, schoon beddengoed.

Het verrassende is dat het eigenlijk niet gaat om de zieke vrouw, maar om de mantelzor-gende zoon.

Zijn leven verandert van een verplichte vrij-willige verpleger naar weer zoon kunnen zijn. Hij mag in ons bijna-thuis huis weer zoon zijn van zijn eigen moeder. Hij kan weer urenlang rustig naast haar zitten aan het bed. Haar hand vasthouden en lieve woordjes mompelen. Samen lachen en wat huilen. Zij mag weer zijn moeder zijn en niet de veeleisende patiënte.

Ik stel me zo voor, dat toen ze weggleed uit het leven, hij haar liefdevol een kus op haar voorhoofd kon geven en als zoon zijn moe-der zachtjes kon bedanken voor alles wat zij voor hem had gedaan in haar lange leven. Hij kon rouwen op de manier zoals een zoon zou moeten kunnen rouwen om zijn moe-der. Met de mooie herinneringen aan heel vroeger, maar zeker ook de laatste gezamen-lijke ervaringen.

Dat is het mooie wat wij als hospice collega's mee mogen maken. Ieder op zijn of haar eigen manier. Ieder vanuit zijn of haar eigen rol. Soms heel dichtbij, soms alleen uit ver-halen van anderen. Dat is waarom we met z'n allen in Mariaweide mogen werken als vrijwilliger, want alles wat je met geld kunt betalen is goedkoop.

Rom van Strijp,
voorzitter van hospice Mariaweide

Stichting Hospice Venlo Mariaweide

Colofon

Deze Nieuwsbrief verschijnt tweemaal in 2023 en is een uitgave van de Stichting Hospice Venlo. Aan de informatie in dit blad kunnen geen rechten worden ontleend.

Redactie Albert Lamberts
Helma Cremers
John Huijs
Geert Beurskens
Annelies Thomassen
Marlou Opheij
Fons Hikspoors

Fotografie Lé Giesen en foto's uit privé-bezit

Ontwerp Marc Hurkens, www.marcand.nl

Druk Drukkerij Knoops

Oplage 1.000 exemplaren

Adresgegevens
Hospice Mariaweide
Nieuwstraat 41
5911 JS Venlo
t 077-473 81 60
f 077-473 81 70

Algemeen
receptie@hospicevenlo.nl

Zorg
mariaweide.verpleegkundige@dezorggroep.nl

Bestuur
info@hospicevenlo.nl

Website
www.hospicevenlo.nl

Het rekeningnummer van Stichting Hospice Venlo is IBAN: NL50RABO0106763466

Vrijwilligster Marleen van Horck en de was van Mariaweide:

'Ik kan de gasten een fijn bedje geven'

Marleen van Horck aan het werk in de wasruimte van Mariaweide

'Vanaf de eerste dag hier was dit mijn plek. Neem het me niet meer af: ik vind het heel fijn wat ik hier doe. Kijk, ik kan dan wel niet met de gasten knuffelen, maar ik kan ze wel een fijn bedje geven. 'Hier' is de wasruimte van Mariaweide, het domein van Marleen van Horck.

Marleen heeft het net even rustig: géén stapels vouw- en strijkwas en maar één machine aan het draaien, strijkijzer en dito plank stand by. Het kan er wel eens anders aan toe gaan. 'Pas geleden zijn er kort na elkaar drie gasten overleden. Tja, dan lijkt het wel of er hier in de wasruimte een bom is ontploft', vertelt Marleen. Maar de 73-jarige Blerickse draait er haar hand niet voor om. Ze weet van aanpakken en doet dat twee keer in de week, meestal vier uur op woensdag en zaterdag. En in haar eentje! 'Als ik er niet ben, moeten anderen het doen, naast al hun andere werk. Fijn dat ze dan toch nog de tijd hebben om me daarmee te helpen. We zijn ooit met z'n zessen geweest, maar ik ben als enige nog over. Dus als je niets te doen hebt,

je bent welkom!' lacht ze.

Marleen van Horck staat liever niet in de belangstelling, maar vertelt wel graag over haar ervaringen in Mariaweide. Ze is zes jaar geleden in het hospice aan het werk gegaan. "Mijn man Chrit is hier zeven weken te gast geweest. Hij had COPD en Alzheimer. Ik heb hem lang nog thuis gehad, maar op een gegeven moment ging het niet meer. Je staat er vaak alleen voor en dat breekt je op. Chrit is mijn tweede man en van hem heb ik drie bonuskinderen gekregen. Zelf had ik twee kinderen, dus in totaal liepen er thuis vijf rond. Soms leek het wel een kazerne: mega druk. Maar ja: die hebben nu allemaal hun eigen gezin en werk en ondanks al hun hulp was ik vaak alleen met Chrit thuis,' vertelt ze.

Dankbaar

Marleen kijkt met dankbaarheid op het verblijf van Chrit in Mariaweide terug: 'Hier was er altijd iemand voor me. Zag ik het even niet meer zitten, dan was er steeds weer een lief gebaar of gesprek. Ik heb het hier toen heel fijn gehad'. Amper drie maanden na het

overlijden van haar man, werd Marleen door een medewerkster van het hospice gebeld met de vraag of ze als vrijwilligster aan de slag wilde in Mariaweide. Ze heeft er eigenlijk niet over hoeven nadenken, zelfs haar kinderen vonden het een prima idee. En ze heeft er geen moment spijt van gehad: 'Hier komt rust over me heen. Er is tijd voor goede gesprekken en er wordt ook veel gelachen. Ik vraag anderen om me heen wel eens of ze niet ook een handje willen helpen in het hospice, maar veel mensen willen dit niet. Jammer hoor, want de sfeer hier is super!' Naast haar werk in Mariaweide, is Marleen vooral druk met haar vijf kinderen en acht kleinkinderen. 'Mijn oudste kleinkind is nu 23. Soms pas ik op, kook ik voor de kinderen en dan eet ik gezellig mee. Ze nemen me ook wel eens mee uit en verder heb ik nog twee kaartclubjes. Vroeger had ik het altijd heel druk. Nu is het rustig. Ik moet niets meer en doe alleen wat ik leuk vind'. En dat geldt zeker voor haar werk in Mariaweide.

Annelies Thomassen

'Aandacht is het nieuwe goud'

laatste moment toch weer naar een oude gewoonte wil, zoals het heilig oliesel, ondanks het feit, dat hij of zij mogelijk al jaren niets meer met de kerk heeft. Mensen zoeken een houvast, keren terug naar oude, vertrouwde gewoonte,"zegt Nicky Manders. "Na de doop ook het laatste sacrament om de cirkel rond te maken", vult Alda Janssen aan.

"Vaker", weet pastoor Antony (afkomstig uit India en thans pastoor in Tegelen, Belfeld en Steyl), "gaan er meerdere gesprekken met de zieke vooraf, die uiteindelijk beogen te lei-

den naar verzoening met zijn of haar leven en met het naderende loslaten. Dat maakt toch de weg vrij naar een innerlijke vrede, waarbij het samen beleven van het heilig oliesel, de handoplegging, zalving en zegening als een grote eer wordt ervaren." "Het komt gelukkig ook voor, dat de verzoening aan een sterfbed tot een bestendig betere of zelfs goede relatie leidt, of in elk geval tot beëindiging van onmin."

Ook de islam en bijvoorbeeld de Jehova-getuigen kennen hun eigen geestelijke rituelen en in het hospice hebben ook al gesprekken

plaatsgevonden met Oekraïners, die het oosterse christendom zijn toegedaan.

Alda Janssen en Nicky Manders zijn verpleegkundigen, "waarbij de nadruk ligt op de verzorging van het lichaam. "Een geestelijke wasbeurt" (Nicky) of "van binnen douchen" (Alda) is van minstens zo groot belang. "Het er zijn, luisteren, begrip tonen, aandacht voor de zieke. Ja, aandacht, aandacht, dat is het nieuwe goud", besluit Alda Janssen.

Albert Lamberts

Donatie van Rotary Venlo Maas en Peel

Eind donderdagmiddag 9 maart ontvangen we het bestuur van hospice Plattelandshoes uit Panningen, voorafgaand aan het concert van het Orkest Koninklijke Luchtmacht. We laten vol trots onze vernieuwde benedenverdieping zien, de nieuwe keukens en een van de gastenverblijven. Over en weer worden er ideeën uitgewisseld. Leerzaam en de moeite waard om eens bij hen langs te gaan voordat we aan de slag gaan met onze bovenverdieping.

We gaan gezamenlijk naar de Maaspoort waar in de grote zaal het orkest voor een gigantische felgekleurde jukebox zit. Ruim veertig Mariaweide vrijwilligers en verpleegkundigen zitten diep achter in de grote theaterzaal op de pluche stoelen. De volle zaal heeft vooraf gestemd welke nummers uit de jukebox gespeeld mogen worden. Het wordt een medley van moderne nummers, zoals van Goldband en Coldplay, filmmuziek en oude evergreens. Met links onder andere de klarinetten, hobo's en fagotten, rechts het koper met saxofoons, trompetten en trombones en in het midden de ritmesectie. Het akoestische geweld barst meteen los en davert met een korte pauze twee uur door.

Daarna neemt Mark Theewen, voorzitter van Rotary Club Venlo Maas en Peel, het woord en worden Frans Joosten, de voorzitter van het Plattelandshoes, en ik op het podium gevraagd. Wij hebben de eer om de donatie in ontvangst te nemen middels een enorme cheque. Ik kan mijn ogen eerst niet geloven, want ik zie een euroteken met een één met vier nullen. De cheque wordt onder luid tromgeroffel door Marcel Walda van de rotary omgedraaid, zodat de volle zaal het

V.l.n.r. Frans Joosten, de voorzitter van het Plattelandshoes, Mark Theewen, voorzitter van Rotary Club Venlo Maas en Peel en Rom van Strijp.

kan zien. Wij kunnen het gejuich van de vrijwilligers en verpleegkundigen beneden op het podium goed horen. De hele zaal klapte daarna enthousiast voor alle vrijwilligers en verpleegkundigen van de twee hospices voor hun goede werk. Elke dag weer. In de lobby worden foto's gemaakt van groepjes met de gigantische cheque en wordt er nagepraat over het concert en het

prachtige geldbedrag wat Rotary Club Venlo Maas en Peel samen met het Orkest Koninklijke Luchtmacht bij elkaar heeft weten te krijgen. Chapeau voor hen op deze denkwaardige avond!

Rom van Strijp,
namens iedereen van ons hospice!

Hulpverlening in Venlo

De pest was vaker te gast

Het verhaal Mutsaersoord gaat natuurlijk verder dan waar we in de laatste uitgave van dit blad zijn gebleven, maar de recente ontwikkelingen laten we op deze plaats voor wat ze zijn. We verplaatsen onze aandacht naar het stukje Venlo, waar thans het Toon Hermans Huis, enkele woningen, Domani en het hospice zijn gesitueerd. Kortom we richten onze aandacht op Mariaweide, want vanaf die plek werd zorg verleend, al eeuwen geleden.

Corona ligt, althans het grote gevaar van corona, ligt nog niet helemaal achter ons. De pandemie eiste wereldwijd miljoenen dodelijke slachtoffers en verstoorde menige economie. Zo'n zeshonderd jaar geleden woedde in West-Europa de pest, die al even heftig tekeer ging en voordien en ook later zijn vreselijke rondgang maakte in deze streken. De pest was vaker de onwelkome gast. Verslaggeving is er van epidemieën in de jaren tussen 1347 en 1367, in 1615, 1623, 1624 tot 1626, 1635 en vervolgens nog in 1655 tot 1657 en van 1664 tot 1667. De zeventiende eeuw was alles bij elkaar genomen een eeuw van leed en vernietiging; miljoenen mensen stierven aan de pest.

In vroeger tijden wist men niet wat de oorzaak van deze vreselijke ziekte was. Men dacht aan bedorven lucht en slecht water. Weer anderen beweerden dat huisdieren – katten en honden, die eigenlijk allemaal afgemaakt zouden moeten worden – de overbrengers waren. Van meer bedenkelijke aard waren de beschuldigingen aan het adres van de joden als zouden zij de ziekte veroorzaken en van elke grond ontbloot was ook de overtuiging dat frivool gedrag de straf van God verdiende in de vorm van deze ernstig besmettelijke ziekte. Het duurde lang vooraleer medici erachter kwamen, dat de rat en de vlo verantwoordelijk waren voor de overbrenging van de ziekte, die zich onder andere uitte door builen over heel het lichaam.

De pest, het zal geen verbazing wekken, was dermate angstaanjagend, dat weinigen zich geroepen voelden de pestlijders te verzorgen, bang als men was zelf de ziekte op te lopen. Maar er waren toch mensen die het risico van besmetting voor lief namen. Op verzoek van de Venlose magistraat vestigden zich in de vijftiende eeuw enkele

Wie een pestlijder bezocht – arts of broeder – droeg beschermende kledij. (Afb. internet)

cellenbroeders van de orde der alexianen in Venlo. Dat duidt er op dat ook in de vijftiende eeuw de pest huis hield in de stad. De broeders waren leken en vestigden zich vrij spoedig na aankomst in Venlo in een eigen onderkomen, dat weldra het karakter aannam van een klooster en dat werd het dan ook: het latere Trans Cedron. De cellenbroeders verrichtten hun werk in de meest moeilijke omstandigheden en hun opoffering werd door de Venlose bevolking zeer gewaardeerd. Bijdragen in de vorm van geldelijke giften getuigden van de sympathie, die de broeders genoten. Zij konden dan ook weldra overgaan tot het bouwen van een kapel, die in 1497 werd ingewijd. Kanunniken vestigden zich in Venlo om de sacramenten te bedienen en missen te celebreren. Het aantal kanunniken, die door de stad werden onderhouden, nam

toe, terwijl juist het aantal cellenbroeders daalde, omdat het aantal pestlijders afnam. En juist verzorging van pestlijders was de reden geweest, dat de broeders naar Venlo waren gevraagd. Het stadbestuur maakte zich zorgen over het vertrek van de broeders en over het getal van de kanunniken. Er werd uiteindelijk een akkoord gesloten, waarbij werd afgesproken dat er drie priesters in het klooster mochten verblijven en dat er ook minstens drie cellenbroeders in Venlo bleven om niet verstoken te zijn van zorg bij een nieuwe pestuitbraak. De afspraak werd niet nageleefd en dus werd er een nieuw dictaat opgelegd: het toegestane verblijf van één pater (prior) en tenminste vier cellenbroeders.

Albert Lamberts

Venloop als teambuildingsactiviteit

Zes medewerkers van Mariaweide wandelden tijdens de afgelopen editie van de Venloop tien kilometer. Dat is hen zo goed bevallen dat ze volgend jaar met meer medewerkers de wandelschoenen willen aantrekken voor het loopevenement.

Lekker wandelweer was het helaas niet tijdens de wandeldag van de Venloop. Op sommige momenten van die zaterdag kwam de regen zelfs bakken uit de lucht. Deelnemers aan de langste afstand kwamen als verzopen katten over de finish. In dat opzicht vindt verzorgende IG Anieta Peters het een geluk bij een ongeluk dat zij en vijf collega's (vier verpleegkundigen en een verzorgende IG) op de valreep hadden besloten om zich in te schrijven voor de tocht van tien kilometer.

Soep

'Met een beetje een redelijke conditie stelt tien kilometer wandelen niet veel voor', zegt de 54-jarige Anieta, 'maar als het regent is die afstand prima. Daardoor konden we na afloop nog redelijk droog voor een kop soep aanschuiven bij een eetcafé in de binnenstad. Samen sportief bezig zijn is waardevol als teambuildingsactiviteit, maar vervolgens even samen ontspannen hoort er ook bij, vind ik.' De zorgprofessionals hadden meer dan genoeg te kletsen onderweg. Anieta: 'We zien elkaar niet zo vaak op het werk, dus dan is er veel te bespreken. Werkgerelateerde kwesties én allerlei privé zaken natuurlijk. Maar we hebben vooral ook heel veel samen gelachen.'

Shirts

De vijf hebben zo'n goed gevoel overgehouden aan de dag dat ze volgend jaar weer aan de Venloop meedoen en dan liefst met nog meer collega's én vrijwilligers. Anieta: 'Ik kan me zo voorstellen dat de gastheren- en gastdames of de koks bijvoorbeeld het ook leuk vinden om mee te wandelen. Een mooie manier om elkaar wat beter te leren kennen. Als we iedereen dan in de gelegenheid stellen om tien of twintig kilometer te lopen is er voor ieder wat wils. Na afloop kunnen we dan met zijn allen ergens afspreken om wat te eten en te drinken. En als het hospice dan ook nog zorgt voor shirts of zo met het logo van Mariaweide erop zorgt dat voor nog meer teamspirit en zijn we bovendien als hospice zichtbaar voor de toeschouwers.'

John Huijs

Mariaweide nieuwsbrief

Han Six Dijkstra voelt zich op zijn plek als kookvrijwilliger

'Ga altijd met meer energie naar huis dan dat ik kom'

Han stráált het uit. Met voor zich een kop soep uit de keuken van Mariaweide, steekt hij van wal over zijn culinaire hobby.

'Mijn leven lang kook ik al met veel plezier. Vroeger thuis bereidde ik samen met mijn broer een complete rijsttafel voor mijn vader, die in Indonesië heeft gewoond. Sinds enkele jaren maak ik zo'n twee keer per maand een maaltijd klaar voor de gasten van Mariaweide. Meestal kom ik een dag tevoren om me te oriënteren op de twee menu's waaruit zij de volgende dag kunnen kiezen. Koken betekent een rustmoment. De radio zachtjes aan; muziekje erbij... Heb iets in mijn hoofd en vervolgens kan het alle kanten opgaan.'

Proeverijtjes

'Ik speel in op hun specifieke behoeften. Halal, vegetarisch, mensen met kanker die niet meer veel kunnen verdragen of moeilijk kunnen slikken, maar misschien nog wel ruiken en proeven. Voor hun smaakbeleving maak ik proeverijtjes: vier schaaltes met hapjes, sapjes, sausjes en/of soepjes. Aan de andere kant word ik ook vrolijk als ik een viergangendiner mag bereiden. Zoals bij het kerstdiner, wanneer ik de gasten en hun familieleden in de huiskamer zie smikkelen. Dit vrijwilligerswerk noem ik een schot in de roos. Een ideale combinatie, waarbij ik mijn passie en vaardigheden kan benutten en tegelijk voor anderen iets kan doen. Net zo belangrijk vind ik de samenwerking met mijn collega-vrijwilligers, een gemotiveerde groep die iets voor elkaar over heeft. Ga altijd met meer energie naar huis dan dat ik kom.'

Zalige nietsdoen

In het groene hart van Romagna ligt Casa Calénc. Weg van het massatoerisme verscholen in het heuvelslandschap en met de zee op slechts 30 minuten rijden. De gastheer en gastvrouw, tevens eigenaar, zijn een gepassioneerde thuiskok en een vinoloog onder een Italiaans dak. Zo valt onder andere te lezen op de website van Han (68) en zijn partner Liesbeth. In het voorjaar en de zomer vertoeven zij stevast in de natuurlijke schoonheid en rust van het platteland, in het gastronomische hart van Italië. Hier verhuren zij twee duurzame appartementen aan vakantiegangers die houden van la dolce far niente, oftewel het zalige nietsdoen. 'Wellicht door zijn jeugd in Indonesië, had mijn vader het vaak koud. Hij spaarde al zijn vrije dagen op, zodat we in de zomer vijf weken in het warme Italië konden zijn. Liesbeth en ik kwamen er ook vaak. Een dikke twintig jaar

Han speelt in op de specifieke behoefte van de gast.

geleden verbleven we in de regio Romagna en raakten we verliefd op de streek. In Sogliano al Rubicone kochten we een woning, Casa Calénc, die we compleet restaureerden. Ons appartementencomplex ligt op een heuvel, de Monte Meleto, met wijs uitzicht op de Apennijnen, en Rimini en mini-staatje San Marino aan de Adriatische kust. De fijne kneepjes van pasta's en sauzen maken, leerde ik van twee vrouwen uit het dorp. Koken met regionale producten en eerlijke ingrediënten, dáár ligt mijn hartstocht. De eerste jaren bereidde ik een authentieke Italiaanse welkomstaaltijd voor onze gasten. Gaandeweg werd dat minder omdat er in de omgeving enkele restaurantjes bijkwamen. Mijn partner en ik zijn geïntegreerd in de gemeenschap en hebben er vriendschappen opgebouwd. Bij het traditionele dorpsfeest - dat een hele week duurt en waarbij 800 tot 1200 bezoekers komen - helpen we volop mee. Niets mooiers dan mensen aan lange tafels, die onder het genot van lekker eten en drinken verhalen aan elkaar vertellen. Met name wanneer zich dat buiten afspeelt.'

Bosbouw/ecologie

'Ben geboren in de stad Groningen en in mijn leven tig keer verhuisd. Sinds 15 jaar wonen we in Venlo. Maar eigenlijk voel ik me overal wel thuis. Werkervaring deed ik op bij de Bloemenveiling Aalsmeer, bij de politie, Staatsbosbeheer en als zelfstandig ondernemer. Heb bos-

bouw en ecologie gestudeerd en in de jaren tachtig deed ik onderzoek naar de zure regen. Begaan met het milieu, installeerden we in Casa Calénc duurzame technische voorzieningen als zonnepanelen, warmwaterpanelen en ondergrondse opslagtanks voor regenwater. Inmiddels is het complex volledig zelfvoorzienend qua elektriciteit.'

Herenboeren

Leven in twee verschillende werelden... Han kan er smeugig over vertellen. Toch smeden hij en zijn partner plannen om geleidelijk afscheid te gaan nemen van la dolce vita. 'We zijn op een leeftijd dat we in Italië willen afbouwen en in Venlo meer activiteiten willen ondernemen. Sinds kort doe ik mee aan het project Herenboeren Ulingshof. Hiervoor heeft een coöperatie een stuk grond gepacht op Ulingsheide, waar groente, fruit en aardappelen worden verbouwd en kleinschalige veeteelt bedrijven. Met als doel kwalitatief goed en smaakvol eten produceren. De leden zijn betrokken bij de productie en worden gestimuleerd mee te helpen. Het lijkt me heerlijk om straks met mijn handen in de aarde te wroeten! Daarnaast zijn we nu zélf aan vakantie toe. Voor de allereerste keer sinds de aankoop van Casa Calénc, zullen Liesbeth en ik enkele weken door Zuid-Italië gaan reizen.'

Helma Cremers

In gesprek met Alda Janssen

Hoop? In het hospice?

Sterven is, net als geboorte, een onderdeel van ons leven. Uit onderzoek blijkt dat ruim 1 op de 3 mensen nooit over doodgaan praat. Toch worden we er vroeg of laat allemaal mee geconfronteerd. De dood is zeker en slaat niemand over.

Mevrouw is al langere tijd in Mariaweide. Hoewel zij in een slechte lichamelijke toestand binnenkomt, lijkt het er niet op dat zij binnen afzienbare tijd zal komen te overlijden. In die zin doet de "warme zorg" in het hospice haar goed. Het nadeel hiervan is echter dat zij regelmatig afscheid moet nemen van medegasten. Gasten en hun families waar zij, bijna dagelijks, mee optrekt en waar ze veel mee deelt. Samen eten, samen roken, samen spellen. Kortom: mevrouw leert nieuwe mensen kennen, voelt zich met hen verbonden en moet dan weer afscheid nemen.

Alda Janssen, verpleegkundige in het Hospice

Dat valt haar zichtbaar zwaar. Niet in het minst omdat ze hierdoor geconfronteerd wordt met haar eigen dood. En daar worstelt ze mee. Maar erover praten? Nee!!

Naarmate de tijd verstrijkt, neemt het aantal kaartjes op het tafeltje in haar kamer toe. Kaartjes met teksten als "We denken aan je", "Houd moed", "Hoop is een lichtje in je hart..." vullen ook haar vensterbank. Als ik er een opmerking over maak, ("Wat fijn dat er zoveel mensen aan u denken") reageert mevrouw ad rem en tamelijk cynisch: "Wat een stomme teksten! Wat valt er nog te hopen als je in het hospice ligt?" Mevrouw staat er een beetje om bekend dat ze duidelijk en rechtlijnig kan zijn in haar manier van communiceren. Daardoor kan het contact met haar soms wat stroef verlopen. Proberen de gast te begrijpen is echter een taak van zorgverleners en vraagt om een maximale afstemming van mijn kant.

Ik besluit haar opmerking letterlijk op te vatten. "Nee, hoop is er niet echt in een hospice - dat ben ik wel met u eens. Maar eerlijk gezegd weet ik niet zo goed wat hoop eigenlijk is..." Waar hopen we eigenlijk op? En vooral: waar hoop je op in deze situatie?? Het blijft stil en ik geef hardop antwoord op mijn eigen vraag: "Misschien is hoop wel dat je mag hopen dat er iets goeds voortkomt uit een sh*t situatie." Maar mijn opmerking pareert mevrouw meteen met: "... hier komt zeker niks goeds uit voort."

Haar leven is niet makkelijk geweest. Ze heeft altijd hard gewerkt en in haar eentje haar gezin draaiende gehouden. Daar hebben we wel eens over gesproken. Dat dat bewonderenswaardig is. Dat ze leuke en sociale kinderen heeft. En dat dat háár verdienste is. Dat dat haar gelukt is. Daar is ze trots op. "Hopen dat je in staat bent je kinderen te laten zien hoe je goed kunt sterven, zou dat de hoop in het hospice kunnen zijn...??" Ik denk dat het haar gelukt is; er wordt geleefd en geleerd tot het einde.

En ik? Ik heb geleerd dat er iets goeds voort kan komen uit een moeilijke situatie en dat je daar op kunt hopen.

**-Alda Janssen-
verpleegkundige Mariaweide**

Sponsorsoren

Een groot aantal vrienden, bedrijven, overheden, instellingen, verenigingen, fondsen, nabestaanden en particulieren ondersteunden Stichting Hospice Venlo in financiële en materiële zin. Het stichtingsbestuur wil iedereen bedanken voor zijn of haar fantastische support.

Wij zijn erg blij met de bijdrage van Stichting Maatschappelijk Steunfonds Blerick, waarmee we de herdenkingsdiensten voor de nabestaanden 3x per jaar kunnen organiseren.

Fondsen Stichting Maatschappelijk Steunfonds Blerick | Roparun

Overheden VWS | Gemeente Venlo

Kunstenaars Marijke Billekens | Eric Toebosch | Peter Verheyden | Willebrord de Winter

Ook helpen?

Wilt u Stichting Hospice Venlo helpen en financieel ondersteunen? Dat kan als sponsor en als particulier donateur.

Voor meer informatie: stuur een e-mail naar info@hospicevenlo.nl en wij nemen graag contact met u op.

Het rekeningnummer van Stichting Hospice Venlo:
IBAN NL50 RABO 0106763466
BIC RABONL2U

Alvast hartelijk dank voor uw bijdrage!

Stichting Hospice Venlo

Mariaweide

